

[Povlsen.]

sagt, at der maa kunne findes en Udvej til at imødekomme dette Andragende.

Orla-Jensen: Da jeg ikke er Jurist, skal jeg ikke indlade mig paa nogen nærmere Diskussion af det foreliggende Lovforslag, men kun tillade mig et Par Henstillinger til den højtærede Justitsminister og det nedsatte Udvalg.

Jeg vil gerne støtte Ønsket om at finde en praktisk Ordning for at lade Stævninger foregaa gennem Postvæsenet, da jeg har Erfaring for, at den nuværende Form for Stævninger gennem Politiet eller særlige Stævningmænd har givet Anledning til ganske ubegrundede Rygter, som har været højest ubehagelige eller skadelige for de paagældende.

Den anden Henstilling gaar ud paa det samme, som det ærede Medlem Hr. Povlsen lige har omtalt, nemlig at støtte de Andragender, der foreligger fra forskellige Underretssagførere, der har Ret til at møde for Landsretten, om Tilladelse til ogsaa at bære Titelen af Landsretssagfører. Det er en Selvfølge, at den Ret, som ved Retsplejelovens Ikrafttræden den 1. Oktober 1919 er hjemlet de Underretssagførere, som den Gang havde Beskikkelse som Sagførere, er fuldstændig illusorisk, naar de ikke har Titelen. Der er siden kommet mange Underretssagførere, som ikke har denne Møderet; og Folk ved jo ikke, hvem der har Retten, og hvem der ikke har den. Kommer en Sag for Landsretten, søger man selvfølgelig Bistand hos en Overretssagfører eller en Landsretssagfører. At de nævnte Sagførere ikke fik denne Ret, samtidig med at de fik Møderetten til Landsretten, er saa meget mere uretfærdigt, som man ved Genforeningen straks gav de tyske Jurister, selv om de ikke havde Beskikkelse som Sagførere, Beskikkelse som Landsretssagførere. Og der er dog ikke Tvivl om, at de faa, gennemgaaende ældre, erfarne danske Jurister, som her er Tale om, har meget mere Kendskab til dansk Lov og Retspleje, end de tyske Jurister oprindeligt havde. Det har glædet mig at høre, at dette Andragende er blevet støttet baade fra Venstres Side og fra radikal Side. Jeg haaber derfor ogsaa, at det øvrige Udvalg inden Lovforslagets tredje Behandling vil finde en tilfredsstillende Ordning.

Holstein: Der staar i Folketingsudvalgets Betænkning, at Flertallet er enigt om at ønske, at hele Spørgsmaalet om Højesterets Organisation og Virkemaade bliver

overvejet, enten i Retsplejeudvalget eller i en mindre Kommission — jeg formoder med det Formaal at afgive Betænkning til Regering og Rigsdag om dette vigtige Spørgsmaal. Endvidere er der et Flertal i Udvalget, som er enigt om, at Spørgsmaalet om Sagføreres Adgang til at procedere for Højesteret ligeledes gøres til Genstand for en særlig Overvejelse, enten i Retsplejeudvalget eller i en Kommission. Jeg vil spørge, om det ikke var muligt, da der er et Flertal, som samles om et saadant Ønske, at Ordførerne her i Salen og den højtærede Justitsminister kunde blive enige om, at dette Ønske ikke blot skal være et fromt Ønske, men at det skal søges virkeliggjort energisk og ufortøvet. Kunde de ikke blive enige om enten her ved anden Behandling eller senest, inden Forhandlingerne ved tredje Behandling sluttet, at fremsætte Udtalelser om — fra Ordførernes Side Ønske om og fra den højtærede Justitsministers Side *Tilsagn* om —, at disse Spørgsmaal skal gøres til Genstand for Overvejelse, enten i Retsplejeudvalget med det Formaal at afgive Betænkning, selvfølgelig, eller i en dertil nedsat Kommission. For sker det ikke, nærer jeg ikke Tvivl om, at dette Ønske, som et stort Flertal er enigt om, ikke bliver andet end et fromt Ønske. Saa vil Rigsdagen lægge sig til Hvile paa sine Laurbær i denne Sag; og saa vil der gaa Aar og Dag, inden disse Spørgsmaal atter tages op. Derfor vil jeg indtrængende henstille til Ordførerne — og ligeledes til den højtærede Justitsminister — at tilkendegive, hvorvidt det er Meningen, at dette Ønske kun skal være et fromt Ønske, eller om det skal være et Ønske, man vil have virkeliggjort snarest muligt.

Jeg tillægger dette Spørgsmaal om Højesterets Organisation og Virkemaade den allerstørste Betydning; og jeg kan i den Henseende ganske henvise til mine Udtalelser i Folketinget her under Retsplejelovens Behandling 1926 Sp. 4351—57, til hvilke den ærede Ordfører for Socialdemokratiet (Hans Rasmussen) henviste med den anerkendende Udtalelse, at de var klare og bestemte. Jeg vil dog gerne for at forebygge Misforstaaelse have Lov til at sige til det ærede Medlem Hr. Hans Rasmussen, at *Præmisserne* i mit Indlæg den Gang staar jeg ved fra A til Z; men han maa ikke ubetinget deraf slutte, at jeg i Konklusionen er Tilhænger af de socialdemokratiske Ændringsforslag med Hensyn til offentlig Votering i Højesteret. Jeg er principiel Tilhænger af den størst mulige Offentlighed i Retsplejen, ogsaa med Hensyn til Domsaf-